

BRÁNA

Aktuality Branického sboru Českobratrské církve evangelické

Červenec, srpen 2005

OZNÁMENÍ

Pravidelný sborový program

BOHOSLUŽBY: neděle 9,30 hod.

první neděli v měsíci jsou rodinné služby Boží; třetí neděli v měsíci je vysluhována sv. Večeře Páně

Starší dorost (10-14 let): úterý 17,00 - 19,00

Mládež: úterý 18,30 - 21,00

Biblická hodina: středa 18,00 - 19,00

úřední hodiny faráře PhDr. Lud'ka Rejchrt:

po a pá 10,00 - 11,30

středa 17,00 - 18,00

Kontakty na sbor

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 118

147 00 Praha 4 - Braník

tel.: 244 461 037

branik@evangnet.cz

<http://branik.evangnet.cz>

účet: 135027438/0300

Tiráž

BRÁNA

XI. ročník, číslo 7-8 - červenec, srpen 2005

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha - Braník.

Redaktorka: Růžena Černá

Red. rada: J. Čierná, A. Drápal, P. Říčan

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na disketě, nebo pošlete mailem na adresu

mscerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

[Převod do HTML: [Michal Jungmann](#), [Michal Mazný](#) .]

ZE SBORU

Prázdniny

Prázdniny se pomalu chýlí ke svému konci. Děti se vrátily z táborů, usušily promáčené boty, rodiče si už poskládali z útržkovitých zpráv obrázků o tom, co jejich děti na táboře nebo na vodě prožívaly.

Účastníci sborové dovolené upekli koláče z nasbíraných borůvek a teď vzpomínají na báječný týden uprostřed horské přírody, na bohaté snídaně a dobré večere, na večerní rozhovory.

O tom, jak to všechno bylo, se dozvíte z Brány, která vyjde v září.

//PROSBA REDAKCE: NAPIŠTE O SVÝCH ZÁŽITCÍCH A ODEVZDEJTE VČAS SVÉ ČLÁNKY!//

Mimořádné číslo prázdninové Brány vychází proto, aby se pro čerstvé dojmy z prázdnin nezapomnělo na konec června, který byl na události tak bohatý, že vystačí na jedno číslo časopisu.

CO SE UDÁLO PO VYDÁNÍ ČERVNOVÉ BRÁNY

Bylo toho moc - a proto chronologicky:

Ráchel Jungmanová

mail z 23.6.2005:

Předmět: Ráchel Jungmannová

...se narodila dnes v 8:33, měří 49 cm a váží 3.320 kg. Porod byl rychlý a obě holky jsou v pořádku. Chvála Pánu!

Michal

Svatby v Branickém kostele

17.6.2005

Michal Šindelář a Alena Churáčková

18.6.2005

Egon Čierný a Marie Maisnerová

24.6.2005

Jarmila Madla Šmídová a Jan Filip Chadima

Svatební kázání 18. 6.

Egona Čierného a Marii Maisnerovou oddával strmilovský farář Jaroslav Pechar, který vyšel z branického sboru. Jeho promluva k novomanželům může být užitečným opakováním pro všechny manžele - nezáleží na tom, zda uzavřeli sňatek v nedávné době, nebo v minulém tisíciletí:

první čtení (Píseň písní 4,1-5; 5,10-16)

Jak jsi krásná, přítelkyně moje....

Můj milý je běloskvoucí....

hlavní čtení (Genesis 1,26-28; 2,18-24)

I řekl Bůh: "Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby. Ať lidé panují nad mořskými rybami a nad nebeským ptactvem, nad zvířaty a nad celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi." Bůh stvořil člověka, aby byl jeho obrazem, stvořil ho, aby byl obrazem Božím, jako muže a ženu je stvořil. A Bůh jim požehnal a řekl jim: "Plod'te a množte se a naplňte zemi. Podmaňte ji a panujte nad mořskými rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe." ...

a protože stvoření člověka je důležitý okamžik, slyšíme o něm ještě tato slova z okamžiku, kdy byl stvořen jen muž:

I řekl Hospodin Bůh: "Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou." Když vytvořil Hospodin Bůh ze země všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo, přivedl je k člověku, aby viděl, jak je nazve. Každý živý tvor se měl jmenovat podle toho, jak jej nazve. Člověk tedy pojmenoval všechna zvířata a nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř. Ale pro člověka se nenašla pomoc jemu rovná. I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel to místo masem. A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu. Člověk zvolal: "Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla! Ať muženou se nazývá, vždyť z muže vzata jest." Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.

Milí snoubenci Egone a Maruško, vážení rodiče, bratři a sestry, hosté,

je přinejmenším zajímavé, že první příkaz, který dal Bůh lidem zní (v té tradiční formulaci) milujte se a množte se. A že již o počátku Bůh počítá s tím že se lidé budou dávat dohromady a to ne ledasjak dávat dohromady. První lidé nejsou stvořeni jako parta kamarádů, či jako lidé, kteří budou spolu chodit do práce byť na sebechvályhodnějším díle. Když stvořil Bůh první lidi, tak jim dal úkol, aby se stali manželi a jako manželé se stali obrazem Božím. A aby snad nebyla mýlka v tom, co to znamená být obrazem Božím, použil biblický pisatel ona slova: Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem (Gn 2,24). Jakési programové prohlášení manželství, které chce naplnit svůj úkol, úkol v nejlépeším slova smyslu posvátný.

Je tu řeč o třech krocích, či pomyslných základních kamenech, na kterých manželství stojí. Kroky, které spočívají nejprve v opuštění rodičů, druhý krok je to, že ti dva budou držet pohromadě a třetí stanou se jedním tělem.

A vynechat kterýkoli z těchto kroků, nebo je nějak přehazovat je přinejmenším ošidné. A jen na dovysvětlení - nenechme se mýlit, že se zde mluví jen o muži, žena tam samozřejmě patří také, jen ty tři kroky byly v tehdejší době pro ženu natolik samozřejmé, že pisatel považoval za nutné zmínit jen muže. Podívejme se tedy na ty tři kroky postupně:

Opustit otce i matku. Nejde tu o útěk z domova, ale o jakousi tečku za určitým životním obdobím a krok do svobody dospělých lidí. I v této svobodě naplňujeme úkol být Božím obrazem, protože na Bohu vidíme, jak se snoubí svoboda všemohoucího se zodpovědností milujícího. Dospělý člověk už

není ani dítě, které nekriticky kopíruje postoje rodičů, ani dospívající, který všechno šmahem odmítá. Dospělý člověk myslí, hodnotí, posuzuje a podle toho jedná. Je svobodný. Dospělý křesťan pak ví, že tato svoboda není příležitost k sobectví. To opuštění otce a matky je první krok do svobody člověka stvořeného k obrazu Božímu, tedy člověka, který může a má tak říkajíc "na své triko" rozhodovat, co má dělat a co ne.

To je ale také slovem pro rodiče! Jestliže prvním úkolem lidí, kteří vstupují do manželství, je opustit otce i matku, tedy ve svých názorech a postojích se oprostit od poslušnosti dítěte, musí k tomu mít šanci. Rodiče v tomto mohou udělat mnoho dobrého, ale samozřejmě také mnoho pokazit. Samozřejmě, že mají právo na svůj názor a mají právo na to tento názor mladým manželům říci. Ale ne již s autoritou rodičů. V tuto chvíli si stoupají do jedné řady s mnoha jinými dozajista zkušenými lidmi, lidmi, kteří si v manželství prožili své a proto mohou těm, kteří na této cestě začínají, jistě dobře poradit. Nemohou si ale vůbec nic vynutit s argumentem - my jsme tě vychovali, my na tebe máme zvláštní právo či nárok. Ne, nic takového už rodiče nemají, protože před nimi stojí svobodní lidé, kteří mají právo a povinnost se s touto svobodou sami vyrovnat. Proto opustili otce i matku, již se nepřidrží rodičů, ale přidrží se sebe navzájem.

A to je druhý krok. Člověk se musí někoho přidržet. Že nedobře je člověku samotnému, rozpoznal již Bůh na Adamovi v ráji. Po všech těch úžasných okamžicích stvoření světa, kdy Bůh viděl, že to co dělá, je dobré, viděl něco, co dobré není - aby byl člověk sám. A proto Adam dostává Evu a Eva dostává Adama, protože ani Evě by nebylo dobře samotné. Dostáváte se navzájem. Patříte jeden druhému. Svoboda, kterou by člověk měl nést úplně sám, je k neunesení a proto dostáváte toho druhého. Ty, Egone, dostáváš Marušku a ty, Maruško, dostáváš Egona, abyste si navzájem pomáhali tu svobodu unést.

Manželství je smlouva, ve které se zavazujete, že tak, jako se budete přidržovat toho druhého, tak se nebudete přidržovat nikoho jiného. Vzdáváte se té dosažené nezávislosti, kterou jste získali opuštěním rodičů, ve prospěch toho druhého. Z dvakrát "já" se stalo jednou "my". Do tohoto "my" nemá právo vstoupit nikdo další. Jak již bylo řečeno, nejsou to rodiče, ale nejsou to ani přátelé, známí, spolupracovníci - nikdo. Vy dva spolu uzavíráte jedinečnou smlouvu odevzdání se jeden druhému. Muž patří ženě a žena muži. Do této smlouvy nemohou vstoupit dokonce ani děti. Přinejmenším proto, že jednou dospějí a podle neměnného zákona opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem se s Vámi rozloučí a budou žít svůj život. Vy patříte sobě navzájem. V plánování budoucnosti a v jakémkoliv rozhodování je na prvním místě potřeba přemýšlet, jaké to bude mít důsledky pro toho druhého, protože k sobě patříte víc, než ke komukoliv jinému. Právě proto je to smlouva veřejná a i v té nejomezenější podobě je potřeba, aby při ní byli dva svědci. A jako křesťané víme velice dobře, že to je smlouva uzavřená před Bohem a (zavzpomínejte na nedělní) jak by mohl potvrdit třeba takový prorok Jonáš - před Bohem se závazky, které ze vztahu k Bohu vyplývají, skrýt nedají.

Toto odevzdání pak má v přímém důsledku ten třetí krok - ...a stanou se jedním tělem. Ono "my", které nahradilo ono dvakrát "já", se pomalu stává jedním "já". To není záležitost jednorázová. Opuštění rodiče - to se dá vyřešit změnou jména a odstěhováním se do Austrálie. Svatba se dá vyřídit za několik minut na úřadě. Ale stát se jedním tělem, to je dlouhodobá záležitost. To člověk nezvládne za den ani za týden. Poté, co jste se rozhodli žít svůj život a rozhodli jste se ho žít spolu, vás čeká náročný, ale povětšinou velice příjemný úkol. Všemi kontakty tělesnými, duševními i duchovními poznávat jeden druhého. Poznávat, že Maruščiny oči jsou jako holubice pod závojem a rty jako karmínová šňůrka, že Egonovy kadeře jsou trsy palmových plodů, černé jako havran a poznávat ještě spoustu dalších věcí. Máte na to spoustu času. Jako věřící lidé víte, že máte před sebou věčnost, o kterou Vás nic nemůže připravit, protože je garantována ne lidskou, ale Boží silou. A tak jak řekl Bůh skrze Izajáše (28,16): "Já to jsem, kdo za základ položil na Sijónu kámen, kámen osvědčený, úhelný a drahý, základ nejpevnější; kdo věří, nemusí spěchat."

Poznání proměňuje a na té větě, že ti dva se stanou jedním tělem, je pravdy víc, než by se na první pohled zdálo. Všechny společné zkušenosti, dobré i zlé, vám mohou napomoci k tomu, abyste si byli

navzájem blíží, abyste se stále více poznávali. A někdy také zažívali ty vzácné okamžiky, které psychologie umí pojmenovat, ale stále ještě neumí pořádně vysvětlit, ale potvrzují je mnozí - když člověk najednou ví, co ten druhý cítí, co prožívá, ať už jsou těsně vedle sebe a nebo ho od toho druhého dělí stovky kilometrů.

Je to podivná věc, ale snad nejzřetelněji ukazuje k tomu, k čemu podle Bible ukazuje každé manželství - totiž k tomu, že Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, aby byl Božím obrazem. Nebudu se pouštět do rozboru vztahů Boha Otce, Syna a Ducha svatého. Bylo by to a dlouhé lokte a i ti nejmoudřejší nakonec přiznávají, že to je z valné části zahaleno tajemstvím, jemuž v plnosti porozumět je nad naše současné síly, že s tím budeme muset počkat do Božího království. Něco je z toho srovnání manželství a Boží Trojice ale srozumitelné ihned - Bůh neustále prožívá, co to je nejužší možný vztah s rovnocenným partnerem. Prožívá, co to je být s někým totožným a přeci zároveň jiným. A Vy jste byli stvořeni k obrazu Božímu a na tomto Božím tajemství teď budete mít podíl. Budete z části, ale postupně stále víc a víc prožívat to, co v plnosti prožívá Bůh, budete se mu připodobňovat, abyste byli den ode dne věrnější Boží obraz. Abyste prožívali stále se prohlubující jednotu dvou různých lidí.

Manželství je cesta či forma, která vám v tomto proměňování může být významnou pomocí, protože je to forma společensky respektovaná. Na mnohá pokušení tohoto světa člověk může sám sobě říct - toto ano, toto ne, protože jsem ženatý, jsem vdaná. A může to říct i jiným a chvála Bohu mezi křesťany má tento argument stále ještě svoji váhu. A má ji oprávněně. Křesťané berou totiž manželství vážně, protože ho vážně bere Bůh. Dokonce velice vážně. To vaše lidské rozhodnutí opustit rodiče, přidržet se jeden druhého a stávat se jedním tělem je totiž závazné i pro něj.

V samotné Bibli najdeme vedle Adama a Evy příkladů, kdy Bůh přímo vedl dva konkrétní lidi do manželství, tak málo, že bychom je spočetli na prstech jedné ruky. A přeci na tolika místech čteme, že dobrý partner je dar od Hospodina a tolik biblických postav takto vyznává o tom svém či o té své, i když jen oni sami vědí, jak dlouho ji či jej hledali. Ježíš Nazaretský pak tento stav vyjádří velmi jednoduše - co Bůh spojil, člověk nerozlučuj! Tady není řeč o ničem jiném, než o docela obyčejném manželství! Všechna ta docela obyčejná lidská manželská spojení ale Bůh bere naprosto vážně, jako by je spojil on sám.

Je to zvláštní. Manželství je výsostně mezi-lidská smlouva. Dokonce i tam, kde je manželství vnímáno jako svátost, tak je výjimečná tím, že ji neuděluje kdosi třetí, kdosi nezávislý, ale snoubenci vzájemně. Oba dva jsou zároveň udělovateli svátosti i jejími příjemci. Ale přestože to je smlouva lidská, Bůh ji přijímá, jako by ji uzavřel on.

Vaše rozhodnutí jít od této chvíle společně stvrzuje Bůh sám. Chce vám pomáhat v srůstání do jednoho člověka. Na vás je vlastně jen tu jeho pomoc přijmout. A je to tak jednoduché - stačí svěřit svou cestu Hospodinu, doufat v něho a on sám bude jednat. (Ten text by vám mohl být odněkud povědomý)

Bůh sám chce vstupovat do Vašich životů a proměňovat Vás, abyste byli den ode dne dokonalejší Boží obraz.

Máte k tomu i lidskou pomoc - proto jsou tu svědkové vaší svatby. A v jakési druhé řadě pak tu stojíme i my všichni. I my jsme lidskými svědky Vašeho rozhodnutí jít od této chvíle životem společně a to zavazuje i nás být Vám nablízku v okamžiku, když nás budete potřebovat. Ale na té lidské úrovni to hlavní leží na Vás - Vy jste se rozhodli opustit otce i matku svou, přidržet se sebe navzájem a být jedno tělo. Egone, Maruško, ať vám k tomu dopomáhá Bůh.

Amen

Další svatba

Ze svatby Jarmily Madly a Jana Filipa zde měl být obrázek, zachycující jejich cestu v alegorickém voze kolem světa. Fotka nedošla - nahrazuje ji obrázek typicky svatební:

(poznámka redakce internetové verze: Na fotografii je zachycena nevěsta, která nasazuje svatební prsten ženichovi. Přihlíží br.farář, svědkové a hosté.)

Příprava občerstvení pro plný kostel svatebčanů:

(poznámka redakce internetové verze: Na fotografii jsou zachyceni lidé připravující občerstvení a zdá se, že i konzumenti.)

Neděle 26. 6. 2005 - křest a konfirmace

KŘEST:

sestry Alena a Eva Janoutovy

KONFIRMACE:

Andrej Bruncko
Ján Bruncko
Jakub Drápal
Ondřej Janata
Alena Janoutová
Anna Jiroutová
Martina Jiroutová
Martina Rychetská
Jan Rychetský
David Slabý

(poznámka redakce internetové verze: Na fotografii jsou zachyceni konfirmandi.)

KONFIRMACE

Příprava ke konfirmaci - 9. lekce: Bůh a člověk

Bůh je. Bible ho nikdy "nevysvětluje". Dává nám však nahlédnout do jeho tajemství, která může přijmout jen víra. On je:

věčný :

stojí před každým "počátkem" a je za každým "koncem". My jsme závislí na čase. On je jeho Pánem. Je věčná přítomnost. Však Mojžíšovi zjevuje své jméno JSEM. (Ex 3)

všudypřítomný :

není vázán na žádné místo. My nemůžeme být na dvou místech současně. On však je všude. Není

vázán na chrámy a svatyně, není jen v nebi, ale může přebývat v lidském srdci.

Boha nikdo nikdy neviděl, ale jestliže se milujeme navzájem, Bůh zůstává a jeho láska v nás dosáhla svého cíle. (1.Janova 4,12).

všemohoucí :

pro něho není nic nemožného. Svým slovem stvořil celý vesmír a dal mu svůj řád. Pro něho nejsou "beznadějné situace", On činí divy a zázraky. Smíme důvěřovat v jeho moc, ale modlíme se pokorně: "**Bud' vůle tvá**".

vševědoucí :

On zná, kdo jsme. Zná každého jednotlivého člověka. Ví o pohnutkách našich činů, ví o tom, co je v srdci. Proto žalmista píše: "**Sleduješ svou stezku i místo, kde ležím, všechny mé cesty jsou ti známy. Ještě nemám slovo na jazyku, a ty, Hospodine, víš už všechno**". (Žalm 139,4).

Bůh je naprosto nezávislý. A přece chce mít s člověkem obecnství lásky. Chce, aby mu člověk sloužil, činil jeho vůli a miloval jej. Martin Luther, německý reformátor 16.století, takto vyjadřuje svůj vztah k Bohu. "**Věřím, že mě Bůh stvořil, stejně jako ostatní tvorstvo. Dal mi tělo i duši, oči, uši a všechny údy, rozum a všechny smysly a tím mě neustále zachovává. To všechno činí jen a jen ze své božské dobrotivosti a milosrdenství, bez jakýchkoli mých zásluh a práv. Proto jsem povinen mu za všechno děkovat, jej chválit, jemu sloužit a jeho poslouchat. To je jistě věrná pravda.**"

KNÍŽKA MODLITBY ŠEPTEM

Otevřený dopis Lud'kovi Rejchrtovi

Milý bratře faráři,

za více než 30 let, co působíte v Braníku, jste napsal několik knih, složil spoustu písní a dalších skladeb, některé písně jste opatřil textem, vznikly tak dva zpěvníky pro děti i dospělé, vymyslel jste mnoho vánočních her pro děti včetně scénické hudby k nim, provedení her jste režíroval a účinkoval v orchestru improvizovaných sestav, napsal hru o bratru Augustovi, sám v ní hrál, maloval jste nejen obrazy, ale také i faru, když to bylo potřeba, tvořil řezbářská díla, vystavoval, navštěvoval pravidelně rozličná zařízení, kde lidé nejrůznějším způsobem trpí a přinášel jim naději, v kanceláři kostela jste vyslechl bezpočet lidských osudů a měl pro strádající povzbuzení - mohla bych pokračovat ještě dále - ale stejně si na všechno nevzpomenu.

Měla jsem tu čest se za dobu Vašeho působení s Vámi a s Noemi - Vaší paní - pravidelně setkávat. Za celou tu dlouhou dobu jsem od Vás neslyšela ani jednou, "že nemáte čas, protože právě píšete knihu, hru, píseň ...", Vaše díla vznikala potichoučku, skoro by se zdálo že samozřejmě, i když jen bloud by si mohl myslet, že to nebyla obrovská práce a taky výsledky studia, píle a nadání.

*Příznačně - bez výstrahy - se objevila i Vaše v současnosti poslední **knížka Modlitby šeptem**. Je to knížka napohled velice krásná, obsah však její nespornou vnější přitažlivost mnohonásobně převyšuje.*

Děkuji Vám, že jste poslal mezi hledající a bloudící lidi návod, jak prosit a oslavovat svého Pána, jak mu děkovat za všechny radosti i těžké zkoušky. Uvedl jste ve známost chvály i prosby lidí, kteří to ve své většině neměli v životě lehké, mnozí stáli na prahu smrti. O to jsou věrohodnější. Není poznat rozdíl, zda tito svědkové žili v době téměř současné či v průběhu minulých staletí. Zvěst o Kristu je

totiž tak živá, že ji čas nemůže zabít nebo oslabit.

Hana Vágnerová

Knížka "Modlitby šeptem"

V nynější, poněkud hektické době, kdy si myslíme, že si můžeme po hubených letech komunismu všechno dovolit, je i křesťanská populace unavená. Večer si uvědomujeme nebo alespoň máme uvědomovat, že bychom měli svému Pánu děkovat nejen za prožitý den. Býváme už tak vyčerpaní..., oddrmolíme bezmyšlenkovitě otčenáš a díky se možná ani nekonají.

Sbírka MODLITBY ŠEPTEM - ČLOVĚK MLUVÍ S BOHEM dokáže zklidnit, přimět k zamyšlení. Není to na čtení v jednom tahu, je to čtení vzácné; nalézáme tu možnost vyjádřit svou vděčnost Bohu za to co nás potkalo - v odrazu zkušeností těch, kteří nás předešli do Království Božího, hledat útěchu u Pána v těžkých životních situacích, prosit o sílu ve zkouškách tak jako oni.

>>

Sbírka modliteb je podle námětů rozdělena do oddílů, každý oddíl je doplněn citlivě vybranými biblickými texty a několika básněmi Ludka Rejchrt charakteristickými svou pokorou, přívětivostí a milou češtinou. K ozdobě vzácných a znamenitě vybraných textů byly použity reprodukce fotografií kamenných průvodců života generací z tvorby fotografa Jana Tomana. Se záměrem autora textové části jsou v dokonalém souladu.

HV

Modlitba

*Pane, prosím tě o tvé vedení,
abych žil moudře, střízlivě a uvážlivě ve tvé darované svobodě,
abych byl pravdivý a ryzí v myšlení, ale neupadl do jakékoli přepjatosti
a v ničem nebyl "příliš"; abych se nestal pedantem, s nímž se nedá vydržet,
ani fanatikem, který ubližuje sobě i druhým přehnanými nároky bez lásky a soucitu.
Uchraň mě každé zatvrzelosti a dopřej mi laskavý nadhled,
abych se nebral příliš vážně.*

Luděk Rejchrt: Modlitby šeptem

VÝSTAVA

Výstava Humor v církvi

Pokud se budete do konce září vyskytovat poblíž Plzně, zajděte se podívat na výstavu křesťanského humoru.

Diecézní muzeum v Plzni

Zveme Vás na výstavu

HUMOR V CÍRKVI

autoři:

Jan Hrubý

Daniel Ladman

Marie Plotěná

Zdeněk Šorm

aforismy - Pavel Kosorin

výstava se koná v Diecézním muzeu

Františkánská 11, Plzeň

od 23. 6. do 30. 9. 2005

vernisaž 22. 6. 2005 v 17 hodin

otevřeno denně 10 - 18 hodin mimo pondělí

Z vystavených aforismů:

Svět povstal z ničeho, ale ne pro nic a za nic.

Bůh ručí za to, co říká, ne za to, jak my tomu rozumíme.

Jestli je na lidech něco věčného, je to jejich pachtění za tím, co je pomíjivé.

Vnitřní klid venku nehledejte.

Lidé o nás vědí všechno, Bůh jen to, co je pravda.

POHÁDKA

Pohádka Třináctá komnata (předmluva k deskové hře)

Bylo jedno království, kde žili zvláštní lidé. Chodili do práce, přišli domů a potkávali se s blízkými, prohodili s nimi pár slov: "Jak se ti daří? Jak se máš? Co jsi stihl udělat?" a jiné projevy zájmu. Tak žili léta spolu a přece vedle sebe. Věděli o životě blízkých jen fakta, ale co žijí uvnitř, co je trápí, to nevěděli. Často jim bylo jedno, co jim druzí říkají, mysleli stejně na své problémy. Občas i cítili, že v jejich životech není něco v pořádku a zatoužili po změně. Někteří měli pocit povrchnosti či osamocení, a tak začali hledat tam, odkud přicházela touha. Ozývala se uvnitř - z jakési třinácté komnaty. "Co je tam uvnitř?" ptali se někdy sami sebe překvapeně. Občas nechali někoho zblízka nahlédnout dovnitř, ale pak zase u nich převládl strach a obava ze zranění a odmítnutí. "Co by se stalo, kdyby věděli, co uvnitř skrýváš?" báli se. A tak se zase vrátili k sobě do svého uzavřeného světa a znovu se rozhodli, že jej nikomu neotevrou. I zbudovali strážce a pevné zámky na dveře třinácté komnaty. Protože tam se cítili bezpečně, stále přibývalo věcí, které zavírali dovnitř. Někteří svůj vnitřní svět schovali i sami před sebou a jejich třináctá komnata byla stále větší. Hluboko uvnitř však občas cítili zmatek a touhu vyjít ven. Být opravdu s lidmi, objevit a dát kus své lásky...."Ne, já

nechci být sám" říkal hlas uvnitř a touha rostla. "Co mám dělat? Co počít?" ptali se často sami sebe a nevědouce, co vlastně znovu a znovu hledají, nenacházeli...

Jednoho dne se objevil v tomto království mládenec. Mladý, toulavý pastýř, který na první pohled všechny něčím upoutal. Zpíval písně o životě, oslovoval lidi kolem sebe a vyprávěl svůj životní příběh. Svěřoval se se svými pocity, touhami a očekáváním. Také se zajímal o životy druhých, kteří občas přisedli a otevřeli kousek třinácté komnaty v sobě, nevědouce co činí. Za čas s mnoha lidmi sdílel jejich osobní příběhy, žil svoji nabídku a radost z krásných dní. Tak jak přibývalo lidí, kteří s mládencem mluvili, přibývalo i diskuzí o něm. Lidem bylo divné, že je mládenec stále veselý, i když mnozí měli více než on. Spával pod přístřeškem a jedl s nimi pod přístřeškem jídlo, které mu přinášeli za drobné služby. Byli ale i lidé, kteří se báli, co je vlastně zač. Neměli vůbec odvalu se u něj zastavit a mluvit s ním, či naslouchat. Protože tušili, že by se mohlo cosi v jejich životě změnit, měli strach o svůj obraz světa... a strážci třinácté komnaty byli ve střehu. Chlapec ale nich měnit nechtěl. Nepřinesl obraz nové víry v Nového Boha či jiné morálky. Žil svoji nabídku a radost z krásných dní.

Jednoho slunného dne bylo nádvoří královského paláce plné nejrůznějších lidí. Největší hlouček seděl kolem mládence a o čemsi společně diskutovali. Najednou šum hlasů ztichl, když uslyšeli jeho hlas: "Žiji tady a potkávám se s některými z vás a jsem moc šťasten. Mám tu čest s vámi jíst, povídat si, sdílet naše vnitřní bohatství i osobní příběhy, řešit potíže. Hodně jsem se s vámi mohl naučit a já nevím, jak vám mám dnes, když je nás tu tolik, poděkovat. I já bych vám chtěl něco dát. naučil jsem se milovat tenhle krásný svět a těším se, co mi přinese další den. Jsem úplně sám a přece jsem nejbohatší člověk pod sluncem. Mám ve svém srdci třináctou komnatu a v ní poselství lásky k lidem, které jsem tam objevil, a to mi dává sílu a radost v každém okamžiku. Mám něco, co mě činí šťastným a já vám to teď chci dát. Nebudu se zlobit, když se můj dárek nebude někomu líbit, nebo mu neporozumí. Můj dárek je možnost, kterou si cením nejvíce. Je to naděje, že mohu potkat ve svém srdci druhého člověka a že to mohu dát najevo. Toto je můj dar. Jsou to "chlupáče".

Lidé zvědavě vstávali. Co se bude dít? Jaký dar bude rozdávat tenhle mladý posel? Chlapec se s radostným úsměvem obrátil na nejbližšího člověka, rozpráhl svoji náruč a pak se objali. Setkala se dvě lidská srdce, bez ohledu na národnost, pohlaví či stáří. Mnozí byli zmateni. Nebyli zvyklí ani se dívat druhým lidem do očí, občas si podali ruce a teď tohle! "Sluší se to vůbec?" ptali se někteří. Chlapec objímal ty, kteří jeho prosté poselství přijali a nesli jeho nabídku dál. Chlupáče, nebo laskavé objetí? Vždyť na jménu nezáleží. Důležitá je odvaha dívat se lidem do očí a nabídnout jim na okamžik sám sebe. Toho odpoledne na nádvoří mnozí překonali zvyky celého dosavadního života. Byli zmateni i šťastní. Lásky jejich srdcí dospěla až do jejich paží, do jejich objetí. Zvítězila... Obejmout někoho bez podmínek. Jak je těžké otevřít své srdce, svou třináctou komnatu a být s někým jen tak. Co všechno musí splnit lidé kolem nás, abychom je přijali a měli rádi? Mládenec, každý z nás se jím může stát, nabídl mnohým vnitřní změnu. Abychom takovou změnu unesli, je důležité najít ve svém srdci lásku bez podmínek a ochotu učit se být člověkem. Dokážeme to? Je nyní jenom na nás, zůstaneme-li schovaní ve svých třináctých komnatách, reptající na tento svět, nebo vyjdeme-li ven a podpoříme dobro, bezpečí a lásku... Lásky je cesta i cíl...

ZPRÁVY

Cena Gratias agit pro manžele Bískovy

Dočetli jsme se v novinách, že

"Manželé Věra a Petr Bískovi převzali cenu Gratias agit od ministra zahraničí Cyrila Svobody za šíření dobrého jména České republiky (ministerstvo uděluje tuto cenu od roku 1997). Manželé Bískovi

vydávají v USA periodikum s aktualitami z Česka"

[\[předchozí číslo\]](#) [\[jiné číslo\]](#)